

*Jaké byly
váše pracovní
začátky?*

Výstavba linky v roce 1965

Já jsem před Orsilem pracoval 3 roky v Tesle. Dělal jsem na radiostanicích, které se používaly do letadel, a to místo bylo extrémně přísné na čistotu. Měli jsme označené boty, koho chytli, že nebyl čistý, ten dostal pokutu. A pak jsem přišel sem, do té strašné špíny, do toho prachu. To byl šok.

Začínal jsem tu v srpnu roku 1966. Stará vrátnice byla tehdy ještě tam, kde je dnes expedice. Fabrika tenkrát ještě nejela, dostavovala se. Byl jsem přijat jako velinář, ale první, co si pamatuji, ač je to přes 60 let, je, že mě přijímal pan ředitel Zvoníček, který mi řekl: „Tak mohl byste se podívat na auto, nejezdí.“ Řekl jsem mu: „No jo, ale já nejsem automechanik.“ A tak mě poslal se zatím dívat, co tu kde dělají a co se tu děje. Ale jak mě poslal opravovat auto, to si opravdu dobře pamatuji.

Prvního září se začalo najíždět, resp. se začaly dělat první zkoušky. Já jsem ale jako velinář dva měsíce nepustil z ruky koště. Z linky vyjždělo ze začátku sotva pár chlupů a kolem linky byly mraky

nepořádku, které bylo třeba zametat. Také se dotahovaly různé kabely, tahaly se v kanálech, kterými jsme lezli a protahovali je. Na velín jsem si za dva měsíce vůbec nesáhnul. V tu dobu jsem si řekl, že tohle asi dělat nebudu, a tak jsem přešel do elektroúdržby. Tam jsem strávil dlouhá léta jako energetik a potom jsem měl různé další funkce. Měl jsem na starost ledasco. Podílel jsem se hodně i na rekonstrukcích linky.

*Kdy vyjela
první deska z nové
linky v roce
1966?*

Úplně přesně si nevzpomínám, ale myslím, že to bylo koncem listopadu. Dříve než desky se ale vyráběly role. V září a říjnu se nejprve zkoušelo rozvláknování a usazování, olejové hořáky a potom tvrdicí komora. Tenkrát se ještě topilo lehkým topným olejem,

až později se topení předělalo na plyn. Olejové hospodářství bylo tenkrát v hrozném nepořádku, lidé byli nezodpovědní. Když se stáčely vagóny s olejem, teklo jim to do kolejíště a to bylo o malér.

Role se vyráběly nejprve samostatně, potom šly na šičku. Prošívaly se papírem a potom přišlo pletivo. Všudypřítomná byla čedičová vlákna, všude se tetelily jehličky vláken. Ve slunečním svitu bylo vidět, jak se ten prach třepotal.

Miroslav PRŮŠA

* leden 1943

35 let v závodě

*Jak na tu dobu
vzpomínáte,
jakými pozicemi
jste prošel?*

Zažil jsem tu celkem 8 ředitelů a kvůli devátému jsem šel předčasně do důchodu. Jak se ředitelé postupně střídali, já jsem přecházel na různá pracoviště. Nakonec jsem skončil jako vedoucí vývojové technologie.

Jezdával jsem po lomech i do Rakouska a sháněl kámen.

Většinou se používal jako štěrka na silnici. Silničáři měli velké zakázky a my jsme byli jen takoví příštipkáři, nechtěli nám ho dát. Já jsem sháněl kámen vhodný na tavení, a to byl problém.

Když Francouzi řekli, že si budou vývoj dělat sami, a bylo třeba obsadit místo vedoucího zásobování, tak mě pan Bellicard dva roky před důchodem, i když jsem se zásobováním neměl žádné zkušenosti, dosadil na tuto pozici. Objednávat suroviny bylo úplně něco jiného, než jsem znal. Bylo pro mě složité určit, kolik čeho mám objednat. Přebývalo mi například pletivo apod. Bauxitu se objednával z Řecka celý vlak, takže jsem se musel trefit, abych ho vzal akorát. Pokud bych vzal kamení brzy, nevešlo se mi to do zásobníků a zůstalo by to stát ve vagonech, za které by se platilo penále. Pokud bych se naopak netrefil a kamení objednal málo, nemohlo by se vyrábět. Mě ale nikdo dopředu neřekl, kolik se bude zhruba vyrábět a do kterých výrobků se Bauxit používá. Střílel jsem to od boku a celkem jsem se vždycky trefil. Občas mi bylo jen vyčítáno, že tu mám větší zásoby.

Jaké máte vzpomínky na ředitele, které jste tu zažil?

Do roku 1989 jsme byli pod pražskou společností Stavební izolace. Po revoluci se společnost rozpadla a stali jsme se samostatným podnikem. Závod začal vést bývalý ekonomický ředitel pan Vacek. Pan Jaroš se po revoluci odstěhoval do zahraničí. Ani s jedním z nich jsem nevycházel moc dobře. Po panu Vackovi přišel Francouz pan Bellicard. Nejprve se zdálo, že s ním také nebudu moci vyjít, ale nakonec se ukázalo, že byl velice vstřícný a lidský. Vycházeli jsme spolu dobře.

V té době mi zemřela manželka, měl jsem problémy a pan ředitel vždy říkal, že rodina je na prvním místě. Když jsem potřeboval,

pomohl mi. Začátky s ním nebyly jednoduché, občas mě dusil v zasedačce a tvrdil, že právě já odpovídám za všechno. Na druhou stranu ale poté třeba za chvíli přišel, zatukal u mě a pozval mě na večeři. Uznal jsem nakonec, že byl lidský a práce s ním byla dobrá.

Pamatuji si, že pan Bellicard přiznával, že fabrika v Častolovicích je nejlepší na světě. Dělávaly se stáže po světě. Jezdilo se do Francie, Švédska, Španělska a když jsem se napříště ptal, kde bude další stáž, on řekl: „V Častolovicích. Nic jiného lepšího jinde neuvídíte. Jsou tu nejlepší technici a nejlepší lidi.“

Jak vzpomínáte na Orsil?

Na Orsil vzpomínám i přes nějaké problémy, které byly, moc rád. Práce mě bavila.

Pracoval u nás i někdo další z vaší rodiny?

Ano, moje dcera tu pracovala asi 5 nebo 6 let.

*Co vás
napadne jako
první, když se
řekne „Isover“?*

Olivier Bellicard.

Jak dopadla únorová soutěž?

Otázka zněla: Ve kterém roce skončila výroba Eternitu? Správná odpověď byla 1965.

Nápovědou byl rozhovor s paní Irenou Bednářovou.

Celkem se v Jobce objevilo 39 odpovědí, ale správných bylo pouze 23.

Vylosovanou výherkyní, která získává týden obědů dle vlastního výběru v naší jídelně zdarma se stává paní **Andrea Karásková. Gratulujeme.**

Soutěžní otázka

Co napadne pana Hůlu jako první, když se řekne Isover?

Vaše odpovědi zasílejte pomocí aplikace Jobka do 24. 4. 2026.

Losování ze správných odpovědí proběhne poslední týden v dubnu.

Vylosovaný výherce získá v průběhu března týden obědů dle vlastního výběru v naší jídelně zdarma.

Nápověda v rozhovoru s panem Hůlou.

Vydává:

Isover, Saint-Gobain Construction Products CZ a. s.

Určeno pro vnitřní potřeby vydavatele. Neprodejný výtisk.

Vydáno: březen 2026